دریچه

فیلم‌های «ترابیکا۲۰۲۱» معرفی شدند

• **مهر:** «قصیده گاو سفید» ازجمله ۶۶ فیلمی است که در جشنواره فیلم ترابیکا ۲۰۲۱ به نمایش درمی‌آید. جشنواره فیلم ترابیکا اسامی فیلم‌های حاضر در این دوره در سه بخش رقابتی و نیز بخش‌های چشم‌اندازها، اسپاتلایت، نیمه‌شب، موویز پلاس و هفته منتقدان ترابیکا را اعلام کرد. از میان این فیلم‌ها ۵۶ فیلم بلند برای اولین بار در این جشنواره دیده می‌شوند. امسال همچنین فیلم‌هایی که برای ترابیکا ۲۰۲۰ انتخاب شده بودند؛ اما به دلیل شیوع کرونا از اکران بازماندند، در این جشنواره به صورت فیزیکی نمایش داده می‌شوند. برای حضور در این جشنواره امسال ۱۱هزارو ۲۲۲ درخواست داده بودند که رکورد فیلم‌های درخواستی برای این جشنواره به‌این‌ترتیب شکسته شده است. فیلم «قصیده گاو سفید» ساخته بهتاش صناعی‌ها و مریم مقدم در بخش هفته منتقدان ترابیکا به نمایش درمی‌آید. «اتاق انتظار خدا» نوشته تیلر ریگس، «مارک، مری و آدم‌های دیگر» ساخته هانا مارکز، «تازه‌کار» ساخته لورن هاداوی، «ژست‌گرفتن» ساخته اوری سگف، «ملکه پیروزی» ساخته نانا منسا ازجمله فیلم‌های بخش رقابتی هستند. در بخش مستند رقابتی نیز «همه این پسران» ساخته بینگ یو، «معراج» ساخته جسیکا کینگدان، «جاه‌طلبی کور» ساخته رابرت کو، «فاتوم» ساخته درو ژانتوپولوس، «بچه‌ها» ساخته ادی مارتین، «شبیه یک سنگ غلتان» ساخته سوزان جو کی، «درباره تقسیم» ساخته لیا گالانت و «زخم‌های علی بولالا» ساخته مکس اریکسون ازجمله حاضران هستند. همان‌طور که پیش‌تر اعلام شده بود، فیلم موزیکال «در ارتفاعات» به کارگردانی جان ام چو به‌عنوان فیلم افتتاحیه انتخاب شده است. این جشنواره از ۹ تا ۲۰ ژوئن به صورت فیزیکی در فضای باز شهر نیویورک برگزار می‌شود.

رونمایی از تصویر مریلا زارعی در نقش مادر ناصرالدین شاه

• مریلا زارعی در دومین حضور در نمایش خانگی در نقش مادر ناصرالدین شاه جلوی دوربین جدیدترین ساخته فتحی رفته است. زارعی پیش‌ازاین تجربه بازی در سریال «مانکن» را در نمایش خانگی داشت. او همچنین در فیلم سینمایی «کیفر» با حسن فتحی همکاری داشته است. فیلم‌برداری جدیدترین ساخته حسن فتحی در حالی این روزها به دلیل حفظ سلامت گروه تصویربرداری موقتا تعطیل شده است که به‌زودی و پس از بهترشدن شرایط کار مجدد آغاز می‌شود. «جبران» دومین تجربه سریال‌سازی فتحی در نمایش خانگی پس از ساخت سریال موفق و عاشقانه «شهرزاد» است. بهرام رادان، پریناز ایزدیار، امیرحسین فتحی، امیر جعفری، رؤیا تیموریان، مهدی پاکدل، رعنا آزادی‌ور، کتانه افشاری‌نژاد، ستاره پسیانی، غزل شاکری، مرتضی اسماعیل‌کاشی، هومن برق‌نورد، مهدی کوشکی، سمیرا حسن‌پور، فاطمه مسعودی‌فر، بهناز نازی، غلامرضا نیکخواه، سیاوش چراغی‌پور، محمد شیری، حمیدرضا نعیمی، رضا جهانی، الهام نامی، نهال دشتی، سینا رازانی، بهنام شرفی، پاشا جمالی، حسن مؤذنی، نسرین نکیسا، محمد مژدهی، عباس توفیقی، فرشید صمدی‌پور، عباس ظفری، راستین عزیزپور، علی اشمند، پرویز بزرگی، رضا داودوندی و با حضور مریلا زارعی در نقش مهدعلیا بازیگران این سریال تاریخی هستند. سریال «جبران» به کارگردانی حسن فتحی و نویسندگی احسان جوانمرد و حسن فتحی و تهیه‌کنندگی اسماعیل عفیفه قرار است سال ۱۴۰۰ به صورت اختصاصی از فیلیمو پخش شود. عکس از محمد اسماعیلی است.

مارتین اسکورسیزی تولید فیلم جدیدش را شروع کرد

• **مهر:** اسکورسیزی با هدف تصویرکردن دوره‌ای از تاریخ آمریکا که هرگز نباید فراموش شود، بار دیگر روی صندلی کارگردانی نشست. فیلم‌برداری درام وسترن «قاتلان ماه کامل» از ۱۹ آوریل در اوکلاهاما شروع شده است. اپل که از تولیدکنندگان فیلم است، این خبر را تأیید کرد. اسکورسیزی نیز با انتشار بیانیه‌ای گفت از اینکه سرانجام تولید «قاتلان ماه کامل» را در اوکلاهاما شروع کرده، بسیار هیجان‌زده است. او افزود: تصویرکردن این داستان در سرزمینی که وقایع در آن رخ داده، بسیار حیاتی است و به ما امکان می‌دهد تصاویری دقیق از آن زمان و مردم این سرزمین به تصویر بکشیم. او یادآوری کرد از اینکه با بازیگران بومی کار می‌کند تا این داستان را زنده کند و دوره‌ای از تاریخ آمریکا را روی پرده می‌برد که نباید هرگز آن را فراموش کرد، خوشحال است. در این فیلم لئوناردو دی کاپریو، رابرت دنیرو، جسی پلمنز، لیلی گلادستون، تانتو کاردینال، کارا جید مایز و جیلیان دیون جلوی دوربین می‌روند تا قتل عام سرخ‌پوستان این سرزمین را که برای پیداشدن نفت در منطقه زندگی‌شان نابود شدند، به تصویر بکشند. جفری خرس نشسته رئیس سرخ‌پوستان اوسیج نیز از این فیلم به‌عنوان یک فیلم بزرگ یاد کرد و گفت میزبانی بزرگ‌ترین فیلم سینمایی که تاکنون در اوکلاهاما ساخته می‌شود، برای این ایالت تاریخ‌ساز است. او همچنین یادآوری کرد که تولید این فیلم برای جامعه روستایی و مشاغل کوچک این ایالت بسیار مؤثر بوده است.

روزهای خاکستری اهالی سینما

گروه هنر: یک سال بیشتر است که کرونا مردم تمام جهان را غافلگیر کرد؛ بیماری‌ای که ابتدا به نظر نمی‌رسید در ادامه تبدیل به بحران اساسی تمام کشورها شود و نه‌تنها سلامت، بلکه اقتصاد همه دنیا را نشانه بگیرد. سینمای ایران در یک سال گذشته فرازونشیب‌های بسیاری را تجربه کرد و مثل همه مشاغل، سالن‌های سینما و تئاتر را به تعطیلی کشاند و بسیاری از هنرمندان را خانه‌نشین کرد. با همه اینها پس از مدتی بسیاری از پروژه‌های نیمه‌تمام، مجدد فیلم‌برداری را از سر گرفتند و معدود فیلم‌های سینمایی و البته تعداد درخورتوجهی سریال کارشان را آغاز کردند؛ اما این روزها در کنار تعداد درخورتوجهی از آمار مبتلایان به کرونا در همه کشور نام برخی از چهره‌های هنری هم به چشم می‌خورد. چندروزی است که کیانوش عیاری، کارگردان باسابقه سینما و تلویزیون، به دلیل ابتلا به کرونا در بیمارستان بستری است. عیاری مدت‌هاست که مشغول به سرانجام رساندن سریال جدیدش «۸۷ متر» است؛ سریالی که ساخت آن تابستان ۹۶ آغاز شد و دی ۹۹ تصویربرداری آن به پایان رسید.

شبنم عرفی‌نژاد، کارگردان و برنامه‌ریز و دستیار اول کیانوش عیاری، در سریال «۸۷ متر» درباره تازه‌ترین شرایط جسمانی عیاری به «شرق» گفت: «شرایط جسمانی آقای عیاری نسبت به روزهای قبل بهتر شده و به احتمال بسیار زیاد تا چند روز آینده از بیمارستان مرخص خواهد شد».

اما چندین سال پس از ساخت سریال‌های «هزاران چشم» و «روزگار قریب» باید خوشحال بود که کیانوش عیاری با تمام فرازونشیب‌ها و اتفاقاتی که بر سر اکران دو فیلم «خانه پدری» و «کاناپه» پیش آمد، به دعوت رسانه ملی پاسخ مثبت داد و ساخت «۸۷ متر» را آغاز کرد. سریالی که در زمان معاصر روایت می‌شود، سفارش ساخت این مجموعه سال‌ها پیش به عیاری داده شد و فرصتی برای ساخت آن مهیا نبود و در نهایت سال ۹۶ ساخت این مجموعه را آغاز کرد. «۸۷ متر»، جدیدترین سریال کیانوش عیاری، این روزها با مونتاژ، مراحل پس از تولید را می‌گذراند و پس از ماه مبارک رمضان پخش خواهد شد.

سریال «۸۷ متر» درامی اجتماعی است که داستان آن درباره دو خانواده به نام پوردورانی و خلیلی است. علیرضا پوردورانی به همراه همسر، دو دختر و پسرش خانه‌ای را از یک فروشنده به نام فرج ناصری خریداری می‌کنند؛ اما روز اسباب‌کشی متوجه می‌شوند خانه به فرد دیگری به نام رجب خلیلی فروخته شده است. رجب به همراه پسر، همسر و دو دخترش صبح زودتر از پوردورانی‌ها به خانه رسیده‌اند و وسایل‌شان را در خانه گذاشته‌اند؛ اما با رسیدن خانواده پوردورانی، ماجرای کلاهبرداری مشخص می‌شود.

علی دهکردی، ابوالفضل پورعرب، مهران رجبی، فریبا کامران، نازنین فراهانی، هدی زین‌العابدین، دیبا زاهدی، الهه خادمی، ملیکا نصیری، نیما نوری‌زاده، سحر عبداللهی و محمد بحرانی ازجمله بازیگران سریال «۸۷ متر» هستند.

اما «باران کوثری» هم از دیگر بازیگرانی است که پس از ابتلا به کرونا مراحل درمان را در بیمارستان سپری می‌کند.

مدتی قبل نایب‌رئیس هیئت‌مدیره خانه سینما تأکید کرد هرکدام از اعضای صنوف سینمایی که مشغول کار در پروژه‌ای هستند، اگر برای حفظ سلامتی خود احساس نبود امنیت دارند، به رؤسای صنوف اطلاع دهند تا پیگیری انجام شود.

ایسنا دراین‌باره نوشت: «در پی نادیده‌گرفتن اطلاعیه سازمان سینمایی مبنی بر توقف فیلم‌برداری‌ها در شهرهای قرمز و نبود نظارت بر اجرائی‌شدن این دستور، برخی عوامل فیلم‌های سینمایی و سریال‌های شبکه نمایش خانگی از اصرار بر انجام کار در روزهایی که وضعیت شیوع کرونا در موج چهارم سیاه توصیف می‌شود، گله‌مند هستند.

دراین‌باره گزارشی منتشر شد که با همراهی برخی عوامل و تأکید آنها بر اینکه با زور و اجبار به حضور در سر صحنه دعوت می‌شوند یا اینکه به خاطر نگرانی از پرداخت‌نشدن دستمزد مجبور به رفتن سر صحنه در این شرایط خاص هستند، روبه‌رو شد. این انتقادها بیشتر از آن جهت است که در بعضی پروژه‌ها رعایت پروتکل‌های بهداشتی بیشتر به عهده خود افراد گذاشته شده و تست‌گیری متناوب هم انجام نمی‌شود و در این بین تعدادی از عوامل هم به کرونا مبتلا شده‌اند. بااین‌حال با توجه به ادامه فعالیت چند پروژه دیگر، علیرضا نجف‌زاده، نایب‌رئیس هیئت‌مدیره خانه سینما و رئیس کمیته رفاهی خانه سینما، ضمن اشاره به کمیته‌ای که سال قبل در خانه سینما برای رسیدگی به همین امور تشکیل شده بود؛ اما بعد به دلیل بروز مسائلی تعطیل شد، به ایسنا گفت: در پروژه‌هایی که مجوز قراردادشان در ارتباط با وزارت ارشاد است، اگر دستور سازمان سینمایی را مبنی بر تعطیلی رعایت نکنند و بعد خدای ناکرده اتفاقی برای کسی بیفتد، تهیه‌کننده باید پاسخ‌گو باشد؛ چون وقتی اعلام می‌کنند فیلم‌برداری تعطیل شود، باید این کار انجام می‌شد.

او ادامه داد: خانه سینما پس از سازمان سینمایی بیانیه‌ای صادر و پروژه‌ها را دعوت به تعطیلی کرد و اگر کسی در این مسیر تخطی کند، قطعا مسئولیت کار با مسئولان آن پروژه است.

او افزود: در کمیته رفاهی خانه سینما سعی کردیم به اعضای صنوفی که خود یا خانواده‌های‌شان درگیر کرونا شده‌اند، در حد توان از طریق کمک‌های پزشکی و حتی مالی یاری‌رسانی کنیم؛ ولی در شرایط فعلی اگر هرکدام از اعضا در پروژه‌ای به خاطر شرایط کاری احساس نبود امنیت می‌کنند، حتما از طریق صنف و رئیس صنف خود اطلاع‌رسانی کنند تا ما بتوانیم پیگیری کنیم.

در روزهای گذشته مسئولان ستاد ملی مقابله با کرونا بر افزایش آمارهای مرتبط با کرونا در این هفته تأکید داشتند و در خانه ماندن را بهترین راه برای حفظ سلامتی و کمک به کم‌شدن آمار مبتلایان عنوان کردند.

براساس‌این تمام مشاغل - به جز مشاغل گروه یک - برای مدتی تعطیل شده‌اند؛ ولی تعدادی از پروژه‌های فیلم‌برداری فیلم و سریال همچنان مشغول کار هستند و در این بین بیش از هر چیز اصرار بر ادامه تولید سریال‌هایی که در چند وقت اخیر به خاطر کیفیت پایین به‌شدت مورد انتقاد بودند، جای تأمل دارد.

برخی عوامل همین سریال‌ها اشاره می‌کنند که مسائل مالی و ضرری که هر روز تعطیلی در این شرایط به تهیه‌کننده و سرمایه‌گذار وارد می‌کند، مانع از این می‌شود که توقف کار برای حفظ سلامتی افراد در اولویت بماند. این در حالی است که سال گذشته هنرمندان زیادی را به دلیل ابتلا به کرونا از دست دادیم که در بین آنها تعدادی در همین پروژه‌ها بیمار شده و از دنیا رفتند».

نگاهی به فیلم «میناری»، ساخته لی ایزاک چانگ

پارادایم هنجار و خاک

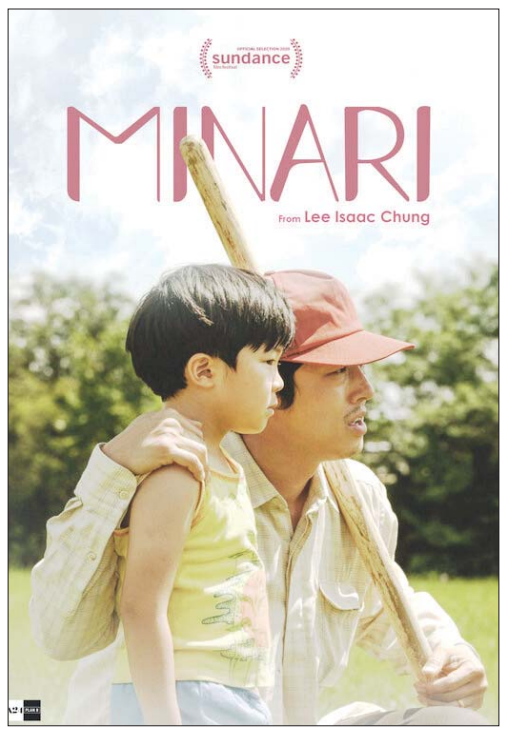

محمدعلی افتخاری: کارگردان فیلم «میناری» با طرح موضوع مهاجرت و گسترش روایت بر مبنای لحن کنایه‌آمیز موقعیت نمایشی سعی دارد سفر جیکوب و خانواده‌اش را به انتقادی صریح پیوند دهد. رابطه شخصیت‌ها با حسرت نداشته‌هایشان گویی قرار است معصومیت خاصی را به داستان‌پردازی نویسنده و کارگردان بدهد. دیوید با حضور کودکانه خود و تنش محبت‌آمیزی که با مادربزرگش دارد، این معصومیت را تشدید می‌کند. اگرچه این بخش از پیرنگ که به‌روشنی در پی شکل‌دادن بحران‌های سرگرمی‌ساز است، همراهی تماشاگر با رؤیای جیکوب را به گوشه‌های فرعی روایت می‌برد اما پیوند شخصیت جیکوب و مادرش را در نوعی پیام‌رسانی اخلاقی پوشش می‌دهد. لی ایزاک چانگ ضرورت ورود شخصیت مادربزرگ به داستان‌سرایی‌اش را به حضور متفاوت او در میان مناسبات شهری پیوند می‌دهد (منظور نوع ارتباطی است که جیکوب و تماشاگر با گذشته ازدست‌رفته یک مهاجر برقرار می‌کنند؛ این گذشته، در مواجهه تماشاگر با تفاوت میان خلق‌وخوی مادربزرگ و شرایط زندگی خانواده جیکوب برجسته می‌شود) و روشن است که چنین تصمیمی آورده‌های جهان داستان را از زمینه‌های انتقادی فیلم «میناری» و به‌خصوص شرح موقعیت اصلی پیرنگ که با پراکندگی خاصی سعی دارد سلطه جهان صنعتی را بر انسان-ماشین‌ها یادآور شود، دور می‌کند. جیکوب اصرار دارد که زندگی‌اش را با نیرویی مضاعف در کشت‌وکار زمینِ زراعی ادامه دهد و هرآنچه ممکن است او را به نیروی کار در دنیای اقتصادی کنونی تبدیل سازد، کنار بزند.

در فیلم «میناری»، گیاه میناری قرار است به عنصری روایی تبدیل شود که بازگشت به سنت را در مقابل پدیده‌های جهان صنعتی به ایده مرکزی لی ایزاک چانگ در بازگویی سرگذشت خانواده جیکوب هدایت کند. اما نیروی هیجان‌انگیز جیکوب، از زبان لی ایزاک چانگ، به رؤیایی ازدست‌رفته و بیانیه‌ای برای «مطیع‌بودن» تبدیل می‌شود؛ همان قصه مستعملی که آدم‌های بازی را به بهانه‌ای برای صورت‌بخشیدن به انتقادی محافظه‌کارانه بدل می‌سازد و کنش شخصیت‌هایی مثل دیوید (فرزند خردسال جیکوب) را در پوسته‌ای از معصومیت کودکانه عرضه می‌کند. درواقع شرایط پیرامون جیکوبِ فیلم «میناری» با هزاران مهاجری که وضعیت او را تجربه می‌کنند، تفاوت آشکاری دارد و این تفاوت بیشتر به دلیل پایبندی لی ایزاک چانگ به قواعد سینمای هیجانی است. اینجاست که کارویژه روایی گیاه میناری در طراحی پیرنگ فیلم، نمی‌تواند کاربردی غیر از یک افسوس اخلاقی را تداعی کند. انتخاب مبهم لی ایزاک چانگ در مورد جایی که میناری می‌روید نیز این مانع‌تراشی را ادامه می‌دهد؛ مکانی که گویی لی ایزاک چانگ سعی دارد آن را در مقابل کارخانه جوجه‌کشی به‌عنوان خاستگاهی انسانی و حیات‌بخش معرفی کند اما درواقع این فضاسازی مبهم، به عاملی تبدیل می‌شود که ترس جیکوب در همراهی با «مادربزرگ شجاع» را به مضامینی مانند «به روح انسانی‌ام پناه می‌برم» یا «زادگاه مشترک جسم و روح» سوق می‌دهد. ازاین‌رو تأکید به شغل خفت‌بار جیکوب و همسرش در پوشش نگرش کارگردان، زمینه‌ساز برجسته‌شدن حضور اخلاق‌گرایانه مادربزرگ است و خاصیت چنین رویکردی، یادآور هدایت هنجارمند جامعه‌شناسان سنتی است که برای التیام درد مهاجرت، همواره داروی «فقط سنت‌ها را حفظ کن!» را تجویز می‌کنند.

با توجه به عناصری که پیرنگ اصلی را می‌سازد و تأکید روایت بر تقابل دو عنصر یادشده، شالوده اثر قادر به تعریف بنیادین چالش مهاجرت نیست (منظور ناتوانی در نشان‌دادن تقابل سنت و مدرنیته است که آمیخته با نگاهی خاطره‌انگیز به حسرت‌های خانواده جیکوب، تلاش لی ایزاک چانگ برای صورت‌بخشیدن به وضعیت دراماتیک فیلم را دچار مشکل کرده است) چراکه سنت در اینجا معطوف به شرح و گسترش جنبه‌های معصومانه روایت است که کیفیت حضور مادربزرگ و ارتباط او با دیوید این عارضه را ایجاد می‌کند. مدرنیته نیز در طراحی لی ایزاک چانگ در پوشش نگاهی ژورنالیستی به بازگویی ترحم‌برانگیز بهره‌کشی از مهاجرین در کارخانه‌های صنعتی تقلیل یافته است. پس هر دو این عناصر، نیروی کافی برای مبارزه در موقعیت ساختگی فیلم «میناری» و رویکرد فرهنگی لی ایزاک چانگ را ندارند. درواقع آنچه از شیوه انتقادی کارگردان در برگردان تصویری زندگی شخصی‌اش شنیده می‌شود، مناسب یک درام تلویزیونی جذاب است؛ جذابیتی که قواعد قصه‌گویی در سینمای سرگرمی‌ساز و پیام‌محور را مهیا می‌سازد و نه بسط و گسترش رویکرد کارگردانی که قصه پرفرازونشیب مهاجرت را هدف قرار می‌دهد. لی ایزاک چانگ با رعایت این قواعد، ویژگی‌های منحصربه‌فرد قصه‌گویی در ادبیات آسیای شرقی را نادیده می‌گیرد. قصه‌هایی که در گسترش محدوده واقعیتِ شخصیت‌ها نیازی به درنظرگرفتن نقاط عطف فیلم‌نامه‌نویسی به سبک هالیوود ندارند.

از این‌رو هرچند وجود عنصری مثل گیاه میناری در روایت لی ایزاک چانگ تاحدودی قادر است که نسبت خواسته جیکوب و ناتوانی او در ارتباط‌گرفتن با وضعیت موجود را به رویداد اصلی فیلم «میناری» نزدیک کند اما ناتوانی پیرنگ طراحی‌شده در ساخت موقعیتی منحصربه‌فرد، موانعی دست‌وپاگیر ایجاد می‌کند که تماشاگر را از ایده مرکزی فیلم دور می‌کند (منظور شیوه‌پردازی و شمای‌نگاری آسیایی نیست؛ درواقع فقدان روح شخصیت‌هایی مد نظر است که در فیلم «میناری» به شکلی گیج‌وگنگ دیده می‌شوند).

انتخاب‌های لی ایزاک چانگ در طراحی پیرنگ و به‌خصوص هدایت تماشاگر به برخی از موقعیت‌های کلیدی فیلم مبهم است. درواقع واضح نیست که توالی رویدادها به دنبال چه وجهی از داستان مهاجرت و رابطه رو به اضمحلال آدم‌های بازی است. مادربزرگ بعد از اینکه رابطه خود و دیوید را سروشکل می‌دهد و احساس تماشاگر را تا جای ممکن برمی‌انگیزد، دچار بیماری ناگهانی می‌شود و در ادامه شخصیت دیوید تحول جسمی و روحی شگفتی را تجربه می‌کند. حال برای تنشی مضاعف، درام مدنظر لی ایزاک چانگ نیاز به بحرانی برای شروع یک پایان‌بندیِ سیستماتیک دارد. پس مادربزرگ که در خانه تنها شده است، با دستِ بی‌جان خود خرابکاری می‌کند و خانه جیکوب و همسرش را به آتش می‌کشد. سپس جیکوب که از تلاش بیهوده‌اش برای آبادی زمین زراعی ناامید است، به گیاه مینای پناه می‌برد. این روند، هیچ رد و نشانی از لحن خاص لی ایزاک چانگ به‌عنوان سینماگری که سعی دارد نگاه خود و تماشاگر را فراتر از گفتمان رایج درباره «وابستگی به زیست‌بوم» سامان دهد، ندارد. اینجاست که کنش کارگردان ماهیتی فرمایشی می‌یابد. وقتی رویدادهای اصلی فیلم، به شکلی ازپیش‌آماده، به بهانه‌ای برای پیش‌کشیدن مفهوم «رؤیای آمریکایی» تبدیل شوند، رابطه جیکوب و دشواری‌های مهاجرت، در بستری ناسازگار با آنچه زیست اجتماعی او طلب می‌کند به دامنه روایت بازخوانی می‌شود. درست مثل اینکه لی ایزاک چانگ به‌عنوان مهاجری آسیب‌دیده به برنامه‌ای تلویزیونی دعوت شود و خاطرات زندگی‌اش را با اشک و آه برای حضار تعریف کند.

بدیهی است که حاصل چنین پارادایم فرهنگی، با هشداری هنجارمند همراه خواهد بود. این سازمان فکری، با همان شیوه‌ای که برای نشاط عمومی شهروندان، اسباب‌بازی‌های فکری مثل فیلم‌های عاشقانه و کمدی‌های سرگرم‌کننده تولید می‌کند، مهاجرت جیکوب از آن‌سوی کره زمین به آمریکا را نیز مورد ارزیابی روان‌شناسانه قرار می‌دهد. بنابراین فیلم «میناری» ظرفیت حضور شخصیت‌هایی مثل مادربزرگ و دیوید را نادیده می‌گیرد و با گرایش عمیق کارگردان به یک داستان‌پردازیِ اخلاقی، مضمون مهاجرت را به خوانش‌های رایج تقلیل می‌دهد. این درحالی است که جهان داستان «میناری» به روشنی از چنین رویکردی در گریز است (منظور محدوده‌ای فراتر از پیرنگ است که ممکن است چگونگی ورود جیکوب و مونیکا به کالیفرنیا یا پیش از آن، علت مهاجرت این دو در دهه ۸۰ از سرزمین مادری‌شان به آمریکا را بازگشایی کند. در پیرنگ «میناری» طراحی منحصربه‌فردی برای انتقال این محدوده به روایت دیده نمی‌شود). در نتیجه تلاش لی ایزاک چانگ در بازسازی سرگذشت خود، با پوششی از تنگدستی و معصومیت، در دام «درام‌های خانوادگی» دست‌وپا می‌زند و صحنه پایانی فیلم با گرایش جیکوب به گیاه مینای قادر نیست سویه‌هایی غیر از واگویه‌های مکرر از «افسوس سنت‌های ازدست‌رفته» را نمایان سازد.

زیر آسمان فیروزه‌ای

طولانی‌ترین فصل جوایز سینمایی پایان می‌یابد

• **هنرآنلاین:** در کرونازده‌ترین سال تاریخ که صنعت سینما را تقریبا به نقطه پایان و نابودی رساند، با برگزارشدن مراسم اهدای جوایز اسکار، این فصل جوایز سینمایی حدود دو ماه دیرتر از هر سال و فصل دیگر به پایان می‌رسد؛ آن‌هم در شرایطی که نامزدهای رنگین‌پوست و زنان دست‌کم تا این لحظه رکورد شکسته‌اند و اگر جایزه‌ها را هم ببرند، می‌توان اسکار ۲۰۲۱ را سال شگفتی‌ها دانست. روی کاغذ «سرزمین آواره‌ها» با نامزدشدن در چهار رشته اصلی ازجمله بهترین فیلم، بهترین کارگردان و بهترین بازیگر زن پیشتاز است و پس از آن «بلک باتم مارینی» ایستاده که در سه رشته نامزد است؛ اما نکته مهم‌تر را شاید بتوان بی‌رقیب‌بودن نتفلیکس دانست که به احتمال زیاد در شش رشته برنده اسکار می‌شود و در چهار رشته دیگر نیز بخت ۵۰درصدی دارد. اگر آمار جوایز اسکار این استودیو دورقمی شود، پس از متروگلدوین مه‌یر در دهه‌های ۱۹۳۰ و ۱۹۴۰، حکمران مطلق سینمای آمریکا و هالیوود می‌شود. آنچه پیش‌رو دارید، آخرین گمانه‌زنی درباره برندگان احتمالی نودوسومین دوره مراسم اهدای جوایز اسکار به روایت کارشناسان نشریه معتبر ورایتی در رشته‌های اصلی است. اسکار بهترین فیلم، مهم‌ترین و پرامیدترین فیلم امسال همان است که همه جوایز اصلی فصل جوایز را برده؛ «سرزمین آواره‌ها» بی‌رقیب‌ترین نامزد رشته بهترین فیلم اسکار دست‌کم در ۲۰ سال اخیر است. کدام فیلم برنده می‌شود: «سرزمین آواره‌ها». کدام فیلم می‌تواند برنده شود: «دادگاه شیکاگو هفت». اسکار بهترین کارگردان: کلویی ژائو امسال توقف‌ناپذیر نشان داده و حتی اگر در رشته بهترین فیلم هم ناکام بماند، کسی نمی‌تواند جلوی برنده‌شدن او را در بخش بهترین کارگردان اسکار ۲۰۲۱ بگیرد. چه کسی برنده می‌شود: کلویی ژائو برای «سرزمین آواره‌ها». چه کسی می‌تواند برنده شود: تامس وینتربرگ برای «یک دور دیگر». اسکار بهترین بازیگر مرد: گرچه آنتونی هاپکینز جایزه بفتا را برد، اما چدویک بوزمن در این بخش رقیب ندارد. او تابستان گذشته در ۴۳سالگی از دنیا رفت و اگر برنده شود، دومین بازیگر پس از پیتر فینچ برای «شبکه» لقب می‌گیرد که بعد از مرگ اسکار برده است. چه کسی برنده می‌شود: چدویک بوزمن برای «بلک باتم مارینی». چه کسی می‌تواند برنده شود: آنتونی هاپکینز برای «پدر». اسکار بهترین بازیگر زن: رقابتی‌ترین بخش اسکار امسال و رشته‌ای که هرکدام از نامزدهای آن یکی از جایزه‌های معتبر فصل جوایز را برده‌اند. بااین‌حال، در آخرین نظرسنجی‌ها، فرانسیس مک‌دورمند پیشتاز است و اگر ببرد، با سه اسکار پشت سر کاترین هپبرن با چهار اسکار بهترین بازیگر زن می‌ایستد. چه کسی برنده می‌شود: فرانسیس مک‌دورمند برای «سرزمین آواره‌ها». چه کسی می‌تواند برنده شود: وایولا دیویس برای «بلک باتم مارینی». اسکار بهترین فیلم‌نامه: آرون سورکین با وجود بردن گلدن‌گلوب، در دیگر جوایز ناکام ماند و امرالد فنل با سه جایزه مهم ازجمله بفتا، بختی بیش از او برای درخشیدن در اسکار دارد. پیش‌تر فقط یک زن دیگر جایزه بهترین فیلم‌نامه را برده است؛ دایابلو کدی برای «جونو» در ۲۰۰۷.

چه کسی برنده می‌شود: امرالد فنل برای «زن جوان آینده‌دار». چه کسی می‌تواند برنده شود: آرون سورکین برای «دادگاه شیکاگو هفت». اسکار بهترین فیلم‌نامه اقتباسی: خرد متعارف می‌گوید کلویی ژائو باید این جایزه را هم ببرد، اما بفتا نظری دیگر دارد. «پدر» شاید در دیگر رشته‌ها پیشتاز نباشد، اما شاید بتواند جایزه فیلم‌نامه اقتباسی را برای دو نویسنده‌اش به ارمغان بیاورد.

چه کسی برنده می‌شود: کریستفر همپتن و فلوریان زلر برای «پدر». چه کسی می‌تواند برنده شود: کلویی ژائو برای «سرزمین آواره‌ها». اسکار بهترین فیلم انیمیشن: اپل تی‌وی پلاس و جی‌کیدز امیدوارند با «گرگ‌سواران» سد راه «روح» شوند، اما پیکسار از بردن این جایزه اسکار اطمینان دارد.

کدام فیلم برنده می‌شود: روح. کدام فیلم می‌تواند برنده شود: گرگ‌سواران. اسکار بهترین فیلم بین‌المللی: با یک نامزدی در رشته بهترین کارگردان، تامس وینتربرگ در سراسر فصل جوایز سینمایی در این بخش پیشتاز بوده اما نمی‌توان نماینده بوسنی را هم نادیده گرفت. کدام فیلم برنده می‌شود: «یک دور دیگر» تامس وینتربرگ از دانمارک. کدام فیلم می‌تواند برنده شود: «کجا می‌روی آیدا؟» یاسمیلا ژبانیچ از بوسنی‌وهرزه‌گووین.

برت مورگن از مستندبیوگرافی صحبت می‌کند

• در راستای تولید محتوا در شبکه‌های اجتماعی و فضای مجازی، مرکز گسترش سینمای مستند و تجربی نسخه تصویری مسترکلاس‌های چهاردهمین جشنواره «سینماحقیقت» را هم‌زمان با سایت مرکز در آپارات منتشر می‌کند. علاقه‌مندان، پژوهشگران و فعالان سینمای مستند اول اردیبهشت می‌توانند بینند این مسترکلاس باشند. برت مورگن،کارگردان، تهیه‌کننده، نویسنده و تدوینگر آمریکایی است که برای فیلم «روی طناب‌ها» نامزد دریافت اسکار بهترین مستند شده است. برت مورگن درباره انتخاب سوژه می‌گوید: «فکر می‌کنم در هر شاخه‌ای از هنر، وقتی مستندساز زندگی فرد دیگری را به تصویر می‌کشد، در واقع انعکاسی از زندگی خود را به نمایش می‌گذارد.